

1945 19. Marts 1891: 1. Beh. af Lovf. om Anlæg af en Frihavn ved Kbhvn. m. m.

1946

nævnte Havneafgift af 30 Ore til en Vareafgift. Naar dette finder Sted, ere Afgifterne i begge Havne ens. Nu siger det ærede Medlem, at det vil rimeligvis først finde Sted en Gang i Fremtiden; saa vidt jeg erindrer, blev det endog nævnt, at det kunde være, at det først vilde finde Sted om 15 Aar, men det ærede Medlem overhørte da vistnok, at den ærede Minister i Saar udtrede, at der er al Sandsynlighed for, at Afgiften af de 30 Ore bliver hævet, saa snart Frihavnen overhovedet bliver aabnet for Trafikken, og at det vilde være al Anledning til at indføre en Vareafgift, naar Kjøbenhavns Handelsstand udtalte sig for Unsikkerheden af en saadan. Idet jeg altsaa er enig med det ærede Medlem i, at det vilde være højest uheldigt, om den gamle og den nye Havn, om det saa kun var for et Aar eller en ganske kort Periode, ikke bleve stillede paa samme Maade — thi det vilde blive benyttet af Aktieselskabet til at sige: Her er to forskjellige Havne, hvoraf den ene skal betale Afgift, men den anden være fri — haaber jeg, at den ærede Minister vil kunne betage os alle, som nære denne Frygt, Grund dertil. Han har allerede gjort det ved de Udtalelser, som han kom med i Saar, og jeg haaber, at han yderligere vil udtale sig derom nu. I saa Fald ser jeg ikke rettere, end at begge Havnene ere stillede ganske ens.

Jeg skal ikke komme nærmere ind paa Spørgsmaalet om Jærnbaneforbindelser, men jeg kan ikke tænke og antager ikke, at nogen af de Herrer kan tænke sig et saa betydeligt Havneanlæg som det, her er Tale om, indrettet ude paa en aaben Mark uden at være sat i Forbindelse med de eksisterende Jærnbaneanlæg; det vilde dog være en mærkværdig Fremgangsmaade, som vistnok ingen vilde billige.

Hvad angaar den administrative Ordning, er det ganske sikkert en Ejendommelighed, at Rigsdagens to Afdelinger skulle udnævne Medlemmer af Havneraadet, men jeg vil dog gøre opmærksom paa, at hele Havnekassen er en ganske ejendommelig Institution, som vel ikke har noget ret tilsvarende her til Lands. Det er en stor Institution, en stor Formue, som ejer sig selv, og som dog paa en vis Maade staar stærkt i Forbindelse med Staten. Under disse ejendommelige Forhold kan man maaske

ogsaa gribe til ejendommelige Maader til at udøve Statens Kontrol paa. Jeg betragter ikke denne Sag som i og for sig havende saa stor Betydning, at der skulde være Anledning for Tinget til af den Grund ikke at ville tage Loven, som den er.

Derimod kan jeg ikke nægte, at jeg fuldtud deler de Anskuelser, som det ærede Medlem fra Kjøbenhavn (H. Hanjen) fremførte i Anledning af § 12. Den Form, som § 12 i dette Øjeblik har, forekommer mig fuldstændig utilfredsstillende, og jeg har egentlig heller ikke noget Steds her, at man har været tilfreds med denne Form. Den er i Folketinget bleven forsvaret af den ærede Ordfører med stor Røglighed, idet det blev udtalt, at det er vanskeligt at finde en tilfredsstillende Maade at fremsætte den paa, der kan have mange forskellige Meninger om denne Sag; det her foreliggende er Udryk for en af disse Meninger. Den ærede Sidenrigsminister har jo selv foreslaaet en anden Affattelse af denne Paragraf, og jeg ser ikke rettere, end at det vil være den eneste mulige Maade at kunne komme ud over disse Forhold paa, at give Ministeren en Bemyndigelse i lignende Retning, som oprindelig var foreslaaet i Lovforslaget, som det blev forelagt i Folketinget, altsaa at man i Stedet for at sige, at de og de Fabrikker maa ikke anlægges der, fordi der derved opstaa en Fare for den indenlandske Industri, maa sige: Ministeren bliver bemyndiget til at træffe de nødvendige Foranstaltninger, for at der ikke bliver anlagt Fabrikker, som ere farlige for den indenlandske Industri, thi det er jo givet, som det ogsaa senest er blevet oplyst af det ærede Medlem fra Sjælland (Stilling), saaledes, at der vil være en Mængde andre Virksomheder, som lige saa godt kunne komme ind under dette Forhold som de, der her tilkædlig ere nævnte, Kunstgødning og Margarine. Jeg haaber altsaa, at det vil lykkes at finde en anden og mere tilfredsstillende Form for § 12 end den, Paragraffen i Øjeblikket har. — Jeg kan saaledes i det hele slutte mig til Lovforslaget, som det foreligger her til Forhandling, med Undtagelse af § 12, for hvilken jeg haaber, at man vil kunne finde en anden Form. Inden jeg slutter, skal jeg anmode det høje Ting om at behandle denne Sag saa hurtigt som vi kunne gøre det, thi hvort